

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ

МЕЧЕТО

chitanka.info

На една полянка имало ябълка с бели клони. Под ябълката имало колиба. В колибата живеел един дядо. Когато минало лятото, тревата по полянката взела да жълтее и ябълките се зачервили. Един ден старецът закърпил овехтялата си торба, набрал узрели ябълки и я напълнил. Стегнал си цървулите, засукал си мустаците, метнал торбата на рамо и тръгнал. Ще върви на пазар да продаде ябълките и да скъта под възглавницата някоя и друга бяла пара за черни дни. Било надвечер. От гората излязло едно мече.

Приказката почна вече.

— Дай ми, дядо, две ябълки — едната за мене, а другата за болното ми братче. Ние сме две сирачета и живеем сами в тая тъмна гора между зверовете. През пролетта ловци утрепаха нашата майка. Тежко живеем без майка между зверовете. Дай бе, дядо! Ако не ти се дават две ябълки, дай ми само едничка за болното ми братче!

Старецът грабнал една вършина и подгонил рунтавото мече. Но като се обърнал и поел пътя към пазара, то пак тръгнало подире му с молещи очи.

— Само едничка бе, дядо! — протягало лапичката си мечето, жално скимтяло и се облизвало.

Не му дал проклетият старец. Вървял надолу към пазара, свирукал си, правел се на глух и дори не се обръщал назад. Но не щеш ли, край пътя един глог, като разбрал каква е работата, навел се и закачил торбичката с ябълките. Старецът силно я дръпнал и вехтата торба се скъсала. Всичките ябълки рукнали и се търкулнали по пътя в коловоза. Навел се старецът да ги събира, а сърцето му се пръскало от яд, гдето са натъртени и може да почернеят, догдето стигне в града.

Мечето го гледало, гледало, па грабнало една и хукнало към гората. Свидливият дядо го забелязал, оставил торбата със събраните ябълки и — беж подире му. Настигнал го вдън гората, тъкмо когато влизало в дупката. Хванал го за опашката, изтеглил го навън, взел си ябълката и му дръпнал ушите. Добре, ама като се върнал при глога, не намерил нито скъсаната торба, нито ябълките. Додето той гонел мечето, минали уморени пътници, събрали ябълките, изяли ги, хвърлили скъсаната торба и си отишли.

Ядосал се старецът, върнал се в колибата, взел един търнокоп и отишъл да изкорени виновния глог. Разкопчал си ризата, запретнал си ръкавите, плюл си на ръцете и почнал. Додето притъмнее — изкоренил

глога. Като го съборил на земята и погледнал в корените му — що да види — пари! Цяло гърне жълтици! Някой си ги бил заровил. Зарадвал се нашият старец — не ти е работа. Грабнал парите, озърнал се наоколо и търтил към колибата. Цяла нощ той чел жълтиците на месечината, а на другия ден отишъл право на пазара, купил си два вола и едно кринче жито и му останали още пари. Върнал се, впрегнал воловете в старото крушево рало, което било останало от дядо му, и посял житото на поляната.

Настъпила втората година. Минало лятото. Облърнало земята с горещия си дъх. Пожълтяло дядовото жито, а ябълката не се зачервила, защото не родила нея година нито една ябълка. Старецът гледал високото жито, радвал му се и когато класовете узрели хубаво, решил да го пожъне.

Наточил една вечер сърпа си, нагласил паламарката си и легнал да спи в колибата. На другия ден ще жъне.

Настъпила нощта. Една звезда паднала долу право в узрялото жито. Пламнала нивата и изгоряла до стрък.

На утрото старецът станал и грабнал сърпа. Излязъл навън и изтръпнал: няма го златното жито. Напреде му само черна изгоряла земя.

Седнал старецът на един камък под безплодната ябълка и заплакал. Неочаквано доловил зад гърба си смях. Обърнал се: онуй същото мече.

И приказката свърши вече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.